

ZENSKA BITKA.

Varšava, početkom februarja. Najprej sem slišal o bojevitih Amaconkah. V Homanju smo čitali, da so prišle Troji na pomoč. Pozneje sem doznal o strašni bitki devok in mlačenčev na Višegradu v današnji Pragi. Sedaj pa se je borba prenesla v Varšavo. Ne gre sicer na kopja, niti za stostolne trdnjave, pač pa za — varšavski telefon.

Varšavske telefonistke, 300 po številu, so spoznale, da imajo premajhno plačo. Njihova organizacija je dosegla nekak uspeh in 1. januarja so prejele večjo "penzijo" kakor pravijo Poljaki. Dobiti bi jo morala tudi ena, ki pa pri akciji ni sodelovala. Zato je organizacija telefonistek naročila blagajničarki, da omenjeni telefonistki ne sme izplačati povisca. Blagajničarka ga res ni izplačala, temveč je izročila denar organizaciji.

Ravnateljstvo telefonov je v tem času video prestopek proti službenim predpisom ter je uvedlo proti blagajničarki disciplinarno preiskavo. Ali za blagajničarko se je sedaj zavzela celo organizacija in telefonistke so stopile v štrajk. Milijonsko mesto je bilo brez telefona. Štrajk sam na sebi ni bil tako nesreča. Hujše je bilo to, da so se telefonistke pred telefoni zabarikadire ter niso pustile nikogar k aparatom. 300 žensk je ponoči in podnevi taborilo v telefonskih prostorih. Ker so jim spalnice zaprili, so spale kar sede na stolih, na zofah in na tleh. Več dni niso šle h kosišu ter so živele samo od suhega mesa in kruha. Vrata v poštno poslopje so dale zastraziti, tako, da je bilo nemogoče prelomiti njihovo voljo.

Nekega dne pa so se v sedanjo hišo vtihotapili mladenci, ki so vdri na hodnik k telefonistkam. Mikrofon in dežniki so začeli padati po njih. Uspeh bitke pa je bil ta, da sta dve telefonistki omedeli.

Varšavska vlada je nekaj časa mirno gledala žensko vojno. Novine pa so ogorčeno vzklikale: 30 milijonska država kapitulira pred 300 ženskami... Končno je minister za trgovino, v česar rešort spada telefon, le posegel vmes. In polagoma se je stvar začela čistiti. Stavka je končala, ker je direkcija odpustila vse stavkajoče telefonistke z naročilom, da zopet vložijo prošnje za sprejem v službo. Po izidu preiskave se bo torej odločilo, katera izmed bojevitih poštih Amaconk še ostane pri telefonu.

ZABAVNI METUZALEM.

Pred milanskim sodiščem stoji eleganten, častiljiv mož z dolgo patrijarhalno brado. To je gospod Randolph Noris, trgovec iz Montevidea, ki je navzleč svojim osmim križem obtožen dvoženstva in povrhu še zakonotomstva.

Nekako pred desetletji, ko je bil gospod Noris še posebno stasit in podjeten trgovec v Napulju, se mu je lepega dne zazdelo, da ne bi škodovalo izpremeniti rajske napitnino... Minilo je par mesecov. Ko gospod Paar stopi zjutraj v dežnovi kabinet Franca Jožefa, najde starega monarha sključenega v naslonjaču, neprispangega in skremčenega.

"Veličanstvo se danes počuti neugodno?" brižno vpraša grofa Paar.

"Da, v hrbtnu... revma!" Grof Paar se malce v zadregi nasmehne in odkašja in pove cesarju, kako mu je Jánoušek z gladišnikom izgnal

pred meseci se je starega putnika. Mar ne bi tudi Veličanstvo preizkusilo čudno zdravljenje?... Da! Torej je takoj odhitel lakaj v dvorski kočiji po Janoušku, ki je ves presenečen vzel svoj gladišnik in krpo flanela in se peljal na dvor, kakor se je glasilo najviše naročilo. Četrte ure natot je Janoušek likal po hrbtnu Njegovo Veličanstvo cesarja in kralja Franca Jožefa I. ter mu pregnal putiko na splošno zadovoljstvo, kakor pred meseci grofu Paaru.

Ampak v Italiji menda le niso tako kratkega spomina, kakor se je zanašal gospod Noris. Ko se je naselil v enem najodličnejših milanskih hotelov in si najel lepo mlado Francozinjo za družabnico, so se na njegovo velikansko začudenje odprla vrata in v spremstvu advokata sta se pred gospodom Norisom pojavili — obe njegovi ženi, Marija I. in Marija II...

Ljubosumna Penelopa iz Montevidea se je namreč odpravila za svojim starim Odisejem na pot, poiskala v Napulju slavnato vdovo Marija I. in se z njo dogovorila za skupno fronto proti staremu ženskarju. Konflikt v milanskem hotelu je bil grozovit in je stvar takoj prišla pred sodišče. Glede bigamije je gospod Noris že uspelo dokazati, da je sodišče v Montevideu pravoveljavno ločilo njegov prvi zakon. Zastran zakonolomstva pa se razprava še nadaljuje. Gospod Noris se sklicuje na svojo častitljivo sivo brado kot na dokaz svoje nedolžnosti. Mlado Francozinjo... no, da, njo pa je navel le za svojo poslovno tajnico, ker je njemu samemu že silno opešal vid. Bil je zgolj slučaj, da je navzleč kratkovidenosti našel brhko in pravno dekle.

GLADIŠNIK NA CESARJEVEM HRBTU.

Ceh Janoušek, prikrojevalec dunajske dvorne krojaške tvrdke Prix, ve marsikaj povedati s habsburškega dvora, kjer je jemal mero visokim in najvišjim osebnostim. Ne bila pa bi verjetna naslednja zgodovinska zgodba da ni sam Franc Blei, resna enciklopedična glava, pritrdil k istinitosti.

Lepega dne torej se je k Prixu pripeljal 75 letni grof Paar, osebni pobočnik Njegovega Veličanstva cesarja in kralja Franca Jožefa I. Ponemir je svojo novo naročeno uniformo.

In ko mu je Janoušek prilagodeval bluzno, se je stari grof stresel in domala zgrudil... "Nesrečni revmatizem!" je vzduhnil, ko mu je zopet poleglo.

"O, ekselenca!" odvrne nato Janoušek. "Tu pa jaz požnam izborni zdravilo! Dovolite, gospod grof, da vas zlikam."

"Kako pa, kako?" se je glasilo grofov radostno vprašanje.

"Hipec potrpljenja gospod grof!" odvrne Janoušek, dneš kos flanela in razgreti gladišnik, zaprosi grofa, naj se malec skloni, mu preko hrba dostojno položi flanel in začne revmatičnega grofa polahko likati...

"Izborni, izvanredno!" se je bil gospod Noris še posebno stasit in podjeten trgovec v Napulju, se mu je lepega dne zazdelo, da ne bi škodovalo izpremeniti rajske napitnino... Minilo je par mesecov. Ko gospod Paar stopi zjutraj v dežnovi kabinet Franca Jožefa, najde starega monarha sključenega v naslonjaču, neprispangega in skremčenega.

"Veličanstvo se danes počuti neugodno?" brižno vpraša grofa Paar.

"Da, v hrbtnu... revma!" Grof Paar se malce v zadregi nasmehne in odkašja in pove cesarju, kako mu je Jánoušek z gladišnikom izgnal

putiko. Mar ne bi tudi Veličanstvo preizkusilo čudno zdravljenje?... Da! Torej je takoj odhitel lakaj v dvorski kočiji po Janoušku, ki je ves presenečen vzel svoj gladišnik in krpo flanela in se peljal na dvor, kakor se je glasilo najviše naročilo. Četrte ure natot je Janoušek likal po hrbtnu Njegovo Veličanstvo cesarja in kralja Franca Jožefa I. ter mu pregnal putiko na splošno zadovoljstvo, kakor pred meseci grofu Paaru.

Putnik, Mar ne bi tudi Veličanstvo preizkusilo čudno zdravljenje?... Da! Torej je takoj odhitel lakaj v dvorski kočiji po Janoušku, ki je ves presenečen vzel svoj gladišnik in krpo flanela in se peljal na dvor, kakor se je glasilo najviše naročilo. Četrte ure natot je Janoušek likal po hrbtnu Njegovo Veličanstvo cesarja in kralja Franca Jožefa I. ter mu pregnal putiko na splošno zadovoljstvo, kakor pred meseci grofu Paaru.

Se devet let je nato Franc Jožef lahko vzrvnan kakor sveča sedel na prestolu Habsburžanov...

KAKO UMIRAJO LJUDJE.

V življenju velikih mož so zadnji trenutki pred smrto posebno zanimivi. Besede, s katerimi se taki duhovi poslavljajo od vsega posvetnega, nam čestokrat predocijo bistvo celega njihovega življenja. Goethe je hotel, ko je umiral, "več luči" in je s tem vyzlikom na ustnih izdihnih. Drugi so umirali, proseč odpuščanja, tretji s klicem po najdražjem, kar jih je spremjal skozi življenje.

Pariski slikar Adolphe Villette, ki je preminil te dni, je imel pred smrtno uro čudno vizijo. Vso noč je sladko in pokojno spal. Ob štirih zjutraj se je predramil, odpr oči in se ozrl naokoli. Na njegovem obliju je kraljeval izraz popolnega pokoja. Jel se je dvigati iz postelje in je govoril. Potujem, letim v oblake, vedno sem višje. Zdaj sem že nad Alpami."

Ko je popolnoma vstal z ležišča, je vrgel roke nazaj kakor bi hotel vzleteti. Približati se je hotel oknu, ki je bilo še temno. Njegov glas je drhtel od sreče, v kateri so se topile besede. Govoril je ne prestano: "Wedno višje grem, vedno višje. Zdaj grem navpično navzgor, naravnost navzgor, brez presledka, jaz letim kakor puščica — pozdravljen moj paradiž!"

Ko je izgovoril te besede do kraja, se je zgrudil na tla. Svojci, ki so bili priča tega prizora, so nemo pristopili in dvignili bolnika s tal. Bil je mrtev, njegovo telo je že postajalo hladno, srce je zastalo za vedno.

TRINAJSTMESEČNO LETO.

Vprašanje reforme kolejarja je zopet prišlo na dnevnih redovih s sklepom očitke Lige Narodov, ki je povabil na posvetovanje zastopnikov rimsko-katoliške cerkve, raznih pravoslavnih cerkva, anglikanske cerkve in kakih stot protestantskih cerkva. Srva posvetovanje naj bo, da se najde, da li bi bilo mogoče ustanoviti stalni dan za Velikonočno mesta da ista ostane premičen praznik, odvisen od polne lune. Predlagata se, da bi Velikanočno vedno padala na prvo ali pa na drugo nedeljo aprila.

Odbor Lige Narodov se bo sploh bavil tudi z drugimi reformami kolejarja. Mnogi navdušeno podpirajo načrt, da bi se leta delilo v trinajst mesecov, od katerih bi vsak imel po 28 dni. Koncem zadnjega tedna v decembra pa bi se pridal še en dan povrh. Vsaka štirje leta bi se dodal prestopen dan koncem junija. Sprememba kolejarja, kakor pravijo, bi lahko začela 1. januarja 1928, ker bo ta dan nedelja.

Vodja ameriškega vremenskega urada, Prof. Martin, odobrava načrt trinajst-meseca leta, ker bi tak bolj enostavni in stalni kolejarji tako olajšal delo znanstvenikov. On poudarja tudi velike koristi takega kolejarja za gospo-

darske, poljedelske, šolske in trgovske interese. Vsak mesec bi bil enak in vsak datum meseca bi padal na isti tedenški dan. Sedanji kolejarji pa provzroča mnogo težkoč v modernem komplikiranem življenju.

Prva antialkoholna restavracija v Zagrebu. Te dni so v Zagrebu (v Marovski ulici 11) otvorili prvo antialkoholno restavracijo pod imenom "Zdravljak". Restavracija postreže z vsemi mogočimi jedili in brezalkoholnimi pičačami, posebno z mlečnimi izdelki, medom, čokolado, kavo, sirom, jajci itd. Vse jedi in pičači so 30 do 50krat cenejši nego v kavarnah in drugih javnih lokalih.

Ne drži. Italijani hočejo opravitevati svoje nasilje proti "drugorodcem" s primerom o postopanju Češkoslovaške z Nemci. Primera ne drži pa če jo je porabil tudi sam Mussolini v parlamentu, ko je rohnel proti Nemcem. Mussolini je stopil tako v vrsto italijanskih oštarijskih politikov, ki so slišali, da je češkoslovaščina proglašena za državni jezik v češkoslovaški republiki in da Nemci "zatirani". Čehoslovaki mu brez dvoma o priliku povedo, da primera šepa in da naj jo zato v bodoče opusti. Nemci rabi državnega jezika nič ne trpe, vrlada jih ne goni in službe in Čehoslovaki Nemcem ne zapirajo šol. To je polje, na katerem naj išče Mussolini primere!

Načrtni jezik v češkoslovaški republiki in da Nemci "zatirani". Čehoslovaki mu brez dvoma o priliku povedo, da primera šepa in da naj jo zato v bodoče opusti. Nemci rabi državnega jezika nič ne trpe, vrlada jih ne goni in službe in Čehoslovaki Nemcem ne zapirajo šol. To je polje, na katerem naj išče Mussolini primere!

Načrtni jezik v češkoslovaški republiki in da Nemci "zatirani". Čehoslovaki mu brez dvoma o priliku povedo, da primera šepa in da naj jo zato v bodoče opusti. Nemci rabi državnega jezika nič ne trpe, vrlada jih ne goni in službe in Čehoslovaki Nemcem ne zapirajo šol. To je polje, na katerem naj išče Mussolini primere!

Zopet eden, ki se mu žival ne smili. Vokavšek Miha, hlapec iz Štepanje vasi, je vozil v sredo dopoldne v dvovprežnim, težko naloženim vozom po Masarykovem cesti. Uboga konja sta se mučila na vse pretege, da se je voz premikal naprej, slednji pa jima je le zmanjkal moči in voz je obtičal. Vokavšek je pričel nato ubogi živinčeti obdelavati z bičevnikom kakor za stavo in ju bil tako neusmiljeno in tako dolgo, da so pričeli protestirati proti njegovemu početju mimočoč pasantje. To je Vokavšček že bolj razjezil in strojil je konjsko kolo še trdovratneje. Slednji je moral ustaviti njegovo dviganje stražnik, ki je suroveža legitimiral in prijavil njegovo početje oblasti.

Dobri, ki bi mogel delati nekaj ur na dan v lekarini. Oglasil naj se v Komini's lekarini, 6430 St. Clair Ave., vodil Addison Rd. Randolph 643 ali Rand. 4880.

Grocerija se proda ali pa zamenja za hišo v slovenski naselbini na St. Clair Ave. pod kupnjo ceno radi bolnici v družini. M. Nachtigal, 6221 St. Clair Ave. Tel. Rand. 794.

V najem se da

5 sob. v novi hiši v Collinwoodu Holmes in 160. cesta. Podrobnosti po izveste na 6121 St. Clair Ave. v slovenski knjižarni.

(28)

CLEVELAND ORCHESTRA

Nikola Sokolov, vodja

MASONIC HALL

ČETRTEK, 11. MARCA, OB 8:15 ZV.

SOBOTA, 13. MARCA OB 2:30 P. M.

Ameriški program

HOWARD HANSON, skladatelj

REINOLD WERENKRAUT, bariton

CARLTON COOLEY, viola

Vstopnice 25c. naprej pri Dreher

"Pop" Koncert

Nedelja, 14. marca, ob. popoldne

Arthur Shepherd vodja

EDITH FLETCHER, soprano

Vstopnice 25c. do \$1.00

DREHER'S 1226 HURON RD.

(28)

MALI OGLASI

NAZNANILO.

Otvorili smo podružnico za

brušenje, piljenje in popravljanje

vseh vrst žag, nožev, škarji,

britev, vrtnih škarji, drsal,

strojev za košnjo travje in vsa

kovrnstega orodja.

Popravljamo tudi ključavnice

ter delamo ključe.

Tudi zaloga vsega rezilnega

orodja, strojev za košnjo travje

in vsakovrstnih žag.

Pridemo iskat na dom in zo-

OLIVER TWIST

Spisal CHARLES DICKENS
Poslovenil Oton Zupančič.

Oliver, ki je komaj komaj stal, se je poskusil opreti na noge in potem ga je vlekel stražnik z urnimi koraki za ovratnik suknje po cesti. Gospod je šel z njima, stražniki ob strani; in ljudi se je prerišlo, kar le mogoče, naprej, in ozirali so se nazaj in zjali v Olivera. Poulični fantalini so zmagovalno rjuli, in tako so šli vsi skupaj dalje.

11. POGLAVJE.
Govori o gospodu Fangu, policijskem uradniku, in poda skromen primer o načinu njegovega sodstva.

Hudodelstvo je bilo izvršeno v okrožju, in še celo v najblžji bližini znanega policijskega urada stolnega mesta. Množica je imela torej kratko zabavo: spremljala je Olivera samo po dveh, treh cestah in čez trg, Muttonhill po imenu; potem je bil odveden pod nizkim obokom in čez umazano dvorišče skozi zadnja vrata v lekarno za sumarno pravdo. Na ozkem, tlakanim dvorišču so srečali čokatega moža s kosatimi zalizci in s ključi v roki.

"Kaj pa je zopet?" je dejal možak malomarno.

"Mlad zmikavt", je odgovoril stražnik, ki je peljal Olivera.

"In vi ste okradeni, sir?" je prašal možak s ključi.

"Jaz", je odgovoril stari gospod; "ampak zagotovo ne vem, da je res ta fant ukradel robec. Jaz — jaz bi rajši sploh vso stvar pustil."

"Sedaj že morate pred sodnika, sir", je odvrnil možak. "Njega blagorodje bo imelo čez pol ure čas. No, ti malo obhešenjač!"

To je bil opomin Oliveru, da stopi skozi vrata, ki jih je tačas odklenil, in ki so šla v zidano celico. Tu so ga najprej preiskali, in potem, ker niso našli ničesar pri njem, zaprli.

Tista celica je bila po priliki taka, kakor kaka obcestna klet, samo tako svetla ni bila. In bila je kar neznosno nesnažna; bilo je namreč ponedeljek zjutraj, in od sobote večer je bilo v nji zaprtih šest pijancev. Pa kaj tol! Noč za nočjo spravlja pri nas moške in ženske radi najneznanejših obdolžitev — beseda velja, da si jo zapomnimo! — v zapore, proti katerim so že v Newgatu, kjer bivajo najzavrnješji hudodelci in obsenjak, prave palače. Le primerjaj oboje, kdor ne verjam.

Stari gospod je gledal skoraj tako žalostno kakor Oliver, ko je zaškrtnil ključ v ključavnici. Zavzdihnil je, ko je pogledal knjigo, nedolžni vzrok vse te homatične.

"Nekaj je fantu na obrazu", je dejal stari gospod sam zase in se trkal zamišljen z knjigo po bradi, "nekaj posebnega, kar me zanima. Ali je mogoče nedolžen? Kazno je. — Ampak", je vzkliknil gospod, hipo prenehal in pogledal kyšku, "Bog pomagaj — kje sem je videl prej tak obraz?"

Nekaj časa je premišljeval stari gospod, potem je stopil z istim zamišljenim obrazom v predsto, ki je gledala na dvorišče; tu se je umeknil v kot in si priklical pred dušno oko dolgo vrsto obličij, ki so bila dokaj let zagnjena s temnim zastorom. "Ne", je dejal stari gospod in zmajal z glavo; "gola domišljija!"

obrožen?"

"On ni rožnec, blagorodje", je odgovoril sluga. "Tega dečka toži, blagorodje."

Blagorodje je to prav dobro vedelo, ampak na ta način ga je lahko brez skrb pošteno učenil.

"Nastopa torej kot tožnik proti dečku, res?" je dejal Fang in je meril gospoda Brownlowa prezirno od glave do nog. "Zaprisezite ga!"

"Predno me zaprisežete, bi prosil, naj sem povedati besedo dve", je rekel gospod Brownlow, "namreč, če ne bi bil sam videl, da ne bi nikdar verjal —"

"Jezik za zobe, sir!" ga je prekinil gospod Fang z zapovednim glasom.

"Jezik za zobe, takoj, če ne, se morate izgubiti iz urada!" je vpljal gospod Fang. "Vi ste predržen, nesramen človek. Kako se upate v uradnika takoj zadirati?"

"Kaj?" je vzkliknil stari gospod in je zardel.

"Zaprisezite to osebo!" je vejet gospod Fang pisarju. "Niti besede ne maram več slišati. Zaprisezite ga!"

Gospod Brownlow je bil ogoren skorajnost; a prisluško mu je na um, da bi morda samo dečku škodil, če bi si dal duška, zato je požrl svojo jedo in je takoj prisegel.

"Torej, je dejal gospod Fang, "česa je obdolžen ta deček? Kaj imate povedati, sir?"

"Jaz sem stal pred knjigarom —" je začel gospod Brownlow.

"Jezik za zobe, sir!" mu je prestregel besedo gospod Fang. "Stražnik! Kje je stražnik? Torej, zaprisezite stražnika! Torej, stražnik, kaj je?"

Stražnik je javil s pristojno ponižnostjo, kako je dečka zaprl; kako ga je preiskal in ni našel ničesar pri njem; in kako je vse, kar je.

"Je kaj prič?" je prašal gospod Fang.

"Nobene, blagorodje", je odgovoril stražnik.

Gospod Fang je nekaj minut molčal, potem se je obrnil k tožniku in rekel zelo ostro:

"Ali hočete povedati, kako tožbo imate zoper tega dečka, vi človeka, ali ne? Zapriseženj ste. In če boste sedaj tukaj stali in se upirali izpopovetati, vas bom kaznoval radi preziranja sodišča; tako gotovno vas bom, kakor —"

Kakor kaj ali kdo — živa duša ne ve tega; zakaj ravno v pravem trenotku sta začela pisar in ključar tako silno kasljati, in prvemu je pala še prav težka knjiga na tla, tako da ni bilo mogoče slišati dotične besede — slučajno, kajpa.

Slučajno je prebiral gospod Fang baš v tem trenotku tedenik jutranjega lista, ki je baval z neko njegovo novejšo razsodbo, in v katerem je bil on, gospod Fang, tristoperdeset priporočen državljenu tajniku za notranje tvari in izrecno in posebno pažnjo. Zato je bil slabe vole in s skisano-jeznicim obrazom je vzdignil oči.

"Kdo ste?" je dejal gospod Fang.

Stari gospod je pokazal nečam začuden svojo kartu.

"Sluga", je dejal gospod Fang, in porinil posetnico z istom vred od sebe, "kdo je ta človek?"

"Pišem se", je dejal stari gospod načinu izobraženega moža, "sir, pišem se Brownlow. Dovolite mi pa tudi, da prašam za ime uradnika, ki si dovoljuje, pod začito svoje uradne lastnosti, poštenega moža brez vroča in brez povoda žaliti." Ko je gospod Brownlow to izrekel, se je ozrl po uradu, kakor bi iskal koga, ki bi mu dal zahtevano pojasnilo.

"Sluga", je dejal gospod Fang in je porinil list na drugo stran, "česa je ta-le človek obrožen?"

Té besede so veljale skrom-

nemu staremu možaku z brezlastim telovnikom, ki je stal poleg pregraje. Sklonil se je nad Oliverom in mu je ponovil pršanje; videč, da deček nikakor ne razume pršanja, in veden, da bo sodnik, če ne dobro odgovora, še bolj razkačen in da bo sodba hujša; si je kar na lepem ime izmisli.

"Tom Whit, blagorodje, pravi, da se piše", je dejal dobrodrušni preganjalec tatov.

"O, noče govoriti naglas, noče?" je dejal Fang. "Le-po, lepo. In kje biva?"

"Kamor kane, blagorodje", je odgovoril stražnik in se zo-pet delal, kakor da tolmači.

"Ima staršev?" je prašal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Mož je imel prav. Nastopil je pogumno in odločno, in zadeva je postala preresna, da bi se dala kar meni nič tebi nič potlačiti."

"Zaprisezite tega človeka", je zarenčal zelo nemilostno Fang. "No, možak, kaj nam boste povedali?"

"Tole!" je rekel mož, "tri dečke sem videl — tega le jetnika in še druga dva — po-hajkovali so onstran ceste, ko je ta gospod čital. Tatino je včinil drugi deček. To sem videl; in videl sem tudi, kako je bil ta fantek ves zavzet in osupel od tega." Vrli knjigar je prišel tačas že precej do same in je razložil vse okolnosti in posameznosti bolj v zvezi.

"Kako boste postopali v tem slučaju, sir?" je prašal gospod Fang po kratkem premoru.

"Sumarno", je odgovoril gospod Fang. "Tri mesece dobijo — s težkim delom, to je jasno. Izpraznite sobano."

Vrata so se v ta namen odprala in moža sta se pripravljala,

da bi odnesla nezavrgnjena dečka v njegovo celico, kar

plane v sobo prileta mož spodne a priproste vnanosti,

v stari črni obleki, in stopi

bitčno klop.

"Saj sem vedel, da se hlini", je spregovoril Fang, ka-kor da je tem stvar neoprečno dokazana. "Naj leži; se bo že naveličal."

"Kako boste postopali v tem slučaju, sir?" je prašal gospod Fang po kratkem premoru.

"Tožnik je čital, ali ne? je

prašal Fang po drugem premoru.

"Čital", je odgovoril mož.

"Prav to knjigo, ki jo drži v roki."

"Oho, tole knjigo, e?" je dejal Fang. "Ali jo je plakan?"

"Ne, ni je plakan še", je odgovoril mož s smehom.

(Dalje prihodnjih)

uradih, sumarno in samovoljno nad svoboščinami, dobrim glasom, značajem, in tolkom dane nad življenem podložnikov. Negovega Veličanstva, posebno iz nihil slojev; in čeprav se ugane med takimi zidovi dan na dan tako pretinjnih spletki, da bi si lahko angeli oči izjokali — občinstvu ostane vse to zaprto, razven kadar posreduje dnevni tisk. Gospod Fang se je zato nemalo ozljovljal, ko je videl, da je prišel nedobrodošel gost v tako nespostljivem neredu v urad.

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knjigar. Zahtevam, da me zaprisežete. Ne boste me kar tako odslovili. Gospod Fang, zaslišati me morate. Ne smete me zavrniti, sir."

"Kaj je to? Kdo je to? Spravite tega človeka ven. Izpraznite sobano!" je vpljal gospod Fang.

"Jaz hočem govoriti", je kričal mož, "ne dam se spoditi. Vse sem videl. Jaz sem knj